

Arrest

nr. 77 195 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DANEELS, die loco advocaat D. DHERTOGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 23 augustus 2011 een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 7 november 2011 beslist de verwerende partij dat de aanvraag onontvankelijk is.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter, § 3, 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de Wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in §2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor op naam van [H.A.] uitgereikt op 23.09.2000 en geldig tot 23.09.2010.

Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid ‘de constitutieve elementen van identiteit’ moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 19312009 Grondwettelijk Hof dd. 28 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3, 2°).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te vaderen. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenraken (bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het KB van 8 oktober 1881 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (BS. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 15/30 (vijftien/dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk der, de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1 2° van de Wet van 15 december 1980).“

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 24 november 2011 ter kennis werd gebracht, is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op voor zover het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers lieten na enig middel uit te werken gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. De verwerende partij stelt zelf: *“Bijgevolg verzoek Ik u door afgifte van het model van bijlage 13 (...) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 15/30 (vijftien/dertig) dagen na de kennisgeving.”* Het bevel om het grondgebied te verlaten is dus enkel het gevolg van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en is derhalve een onlosmakelijk deel van de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luid als volgt:

“Schending van artikel 9ter Vw. – Machtsoverschrijding. De Dienst vreemdelingenzaken motiveert zijn beslissing tot het onontvankelijk verklaren van het verzoek ogv. artikel 9ter Vw. ingesteld door verzoeker als volgt: ‘Artikel 9ter - §3 2° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in §2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2. derde lid, niet’. Verder motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken: ‘Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor op naam van [H. A.] uitgereikt op 23/09/2000 en geldig tot 23/09/2010. Uit §2 van art. 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid ‘de constitutieve elementen van identiteit’ moeten zijn, Krachtens de wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moet hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet in discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art. 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats -en datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure, Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhevig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (art 9ter §2 en §3 - 2°). Het volstaat om te verwijzen naar een recente uitspraak van de Raad van 21 november 2011 (arrest nr. 70.240 - stuk 3) om aan te tonen dat artikel 9ter Vw. geschonden is gelet op het feit dat de bestreden beslissing door de DVZ met machtsoverschrijding is genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken voegt namelijk een voorwaarde toe aan de wet, terwijl dit niet haar bevoegdheid is. Dit houdt een duidelijke overschrijding van haar macht in. Zie hiervoor: A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, Mechelen, 2006, 932. ‘Begaat a fortiori machtsoverschrijding, het administratief orgaan dat zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen’. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens machtsoverschrijding en schending van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het hogervermelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verder verwezen naar een uitspraak van de Raad van State: ‘Uit lezing van artikel 9ter Vw, blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter §2 Vw. Aan deze ‘documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde’ dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351)’. In casu heeft verzoeker bij de aanvraag dd. 23/08/2011 zijn Armeens paspoort toegevoegd, dat tot 23 september 2010 geldig was. Niettemin werd de aanvraag van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard, daar zij meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van verzoeker niet aantoon. Opnieuw dient te worden verwezen naar het tussengekomen arrest van de Raad van 21 november 2011, dat hierin nu duidelijkheid schept. Volledig terecht wordt verwezen naar de parlementaire voorbereiding, waarbij als voornaamste element bij (het nieuwe) artikel 9ter §2, dient te worden aangestipt dat het wetsontwerp voor ogen had te verduidelijken op welke wijze een vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan

aantonen. Dit zou onder meer het geval zijn wanneer de vreemdeling een oud nationaal paspoort kan voorleggen... (Parl. St. Kamer 2010-2011f nr. 0771/001). In dit verband wordt er verwezen naar artikel 9ter §2 lid 1, 1° dat aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter Vw. ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. De hamvraag die dient te worden gesteld is dus of een vervallen paspoort een bewijs van zowel identiteit als nationaliteit kan vormen. De Raad is hierin zeer duidelijk, verwijst terecht naar een arrest van het Grondwettelijk Hof (nr. 193/2009) van 29 november 2009, en komt finaal tot het volgende besluit: "Een paspoort van men bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit In casu dient de eerste verzoekende partij een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat (quod in casu). Door de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, louter omdat men paspoort met en verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van de verzoekende partij op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet". De nationaliteit van verzoeker werd door Dienst Vreemdelingenzaken nooit in twijfel getrokken. Verzoeker legt een paspoort voor waarvan de geldigheidsduur weliswaar verstreken is (stuk 4). De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd wegens machtsoverschrijding en schending van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet."

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota:

"In een eerste en enig middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en machtsoverschrijding. Verzoeker stelt dat een verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 21 november 2011 (arrest nr. 70.240) volstaat om aan te tonen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geschonden. Verzoeker citeert het volgende: De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). Hieruit volgt dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren indien de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont. Verzoekers kunnen hun identiteit aantonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat de volledige naam, geboorteplaats en datum en de nationaliteit van verzoeker bevat, het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker en het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van verzoekers. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet als niet ontvankelijk afgewezen omdat verzoeker een paspoort bijvoegde waarvan de vervaldatum reeds verlopen was op het moment dat de aanvraag werd ingediend. Dit is het determinerend motief. De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling, die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient, te eisen dat hij zijn identiteit aantoont. Het Grondwettelijk Hof gaf tevens aan dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit - zijnde een constitutief element van zijn identiteit - dient aan te tonen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf in België te worden gemachtigd, ter staving van verzoekers Identiteit, enkel een kopie van een Armeens paspoort op verzoekers naam voegde. Uit deze kopie blijkt dat het paspoort werd afgeleverd op 23 september 2000 en geldig was tot 23 september 2010. Het kan dan ook niet kennelijk onredelijk beschouwd worden dat de verwerende partij oordeelde dat de actuele nationaliteit van verzoeker niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door hem aangebrachte stuk. Hierbij heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar tevens zeer recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 70.917 d.d. 29 november 2011 waarin het volgende werd opgemerkt: "Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. (...) ." In casu werd aan verzoeker op 23 september 2000 een paspoort met een geldigheidsduur van tien jaar afgeleverd door de Armeense autoriteiten. Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf, op 21 augustus 2011, was de geldigheidsduur van het paspoort bijna één jaar

verstreken. Gelet op het feit dat de uiterste geldigheidsdatum van het voorgelegde paspoort reeds sedert geruime tijd is verstreken -waarbij tevens moet worden opgemerkt dat het een paspoort betreft dat reeds is afgeleverd in 2000 en er geen duidelijkheid bestaat omtrent de verschillende verblijfplaatsen van verzoeker sindsdien, nu enkel blijkt uit het administratieve dossier dat verzoekers in 2009 naar België kwamen om alhier een asielaanvraag in te dienen - is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van verzoeker met zekerheid vast te stellen. Verzoekers lieten verder ook na aan de hand van andere bewijsstukken de verwerende partij duidelijkheid te verschaffen inzake hun actuele nationaliteit. Verzoekers kunnen verder geenszins volstaan met een verwijzing naar één arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest identiek of vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. De verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat eveneens uit de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 771/001, 145), blijkt dat de vier cumulatieve elementen van de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet moeten aangetoond worden. Het feit dat in deze memorie van toelichting verscheidene documenten worden opgesomd, waaronder een vervallen paspoort, die kunnen aangewend worden om de identiteit, zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te bewijzen laat niet toe de besluiten dat het voorleggen van één van deze opgesomde documenten steeds volstaat om alle vier de constitutionele elementen van de identiteit aan te tonen. Deze zienswijze wordt tevens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 70.917 d.d. 29 november 2011. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. Verzoekers tonen evenmin aan dat er sprake is van machtsverschrijding.”

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers hebben op 23 augustus 2011 een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend.

Artikel 9ter, §1 en 2 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfs-machtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet. Aan deze "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu heeft de eerste verzoekende partij aan de aanvraag van 23 augustus 2011 haar Armeens paspoort toegevoegd, dat tot en met 23 september 2010 geldig was. De verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van de eerste verzoekende partij niet aantoont.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk bepaald wordt dat "Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart." (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 145).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een oud paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend kan worden. Doch dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument."

Te dezen stelt zich de vraag of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit. In casu dient de eerste verzoekende partij een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat. Uit

de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van de verzoekende partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat de verzoekende partij niet (meer) de Armeense nationaliteit zou bezitten. Door de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van de verzoekende partij op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar het arrest nummer 70.917 van 29 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit verband dient erop gewezen te worden dat de feiten die aanleiding gaven tot dat arrest verschillend zijn van huidig geschil. Het arrest met nummer 70.917 had betrekking op een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij de verzoekende partij haar identiteit trachtte aan te tonen aan de hand van een paspoort waarbij de geldigheidsduur bijna zes jaar was verstreken. In casu is de geldigheidsduur op het moment van indiening van de aanvraag minder dan één jaar verstreken.

De verzoekende partij voert terecht de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Zoals uit de hierboven weergegeven bestreden beslissing blijkt, blijkt uit de bewoordingen van de weigeringsbeslissing dat het bevel dat aan verzoeker werd gegeven, gesteund is op deze beslissing. Nu de Raad een middel gegrond acht gericht tegen deze weigeringsbeslissing en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook dit bevel uit het rechtsverkeer te verdwijnen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het bovenstaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC